

[Hans Bjerregaard.]

Men jeg synes, vi i dag, ikke mindst på baggrund af den tale, finansministeren har holdt, må overveje det fornuftige i, at vi forsøger at planlægge og frede os derhen, at enhver naturlig udvikling standses, ikke mindst inden for landbruget og den mindre industri; vort arbejde i udvalget vil være præget af, at vi sætter et levedygtigt landbrug og industri højere end at omdanne landet til en art friluftsmuseum.

Raunkjær (V):

Da mit partis ordfører vedrørende dette lovforslag, hr. Aksel Pedersen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på venstres vegne komme med nogle bemærkninger.

Under debatten den 22. maj udtalte miljøministeren, at hele lovgivningen omkring frednings- og zonegodkendelsesproceduren bar præg af at være stykket sammen. Debatten viste klart, at der var et ønske om, at hele godkendelsesproceduren skulle samles på færre hænder, hvorved man ville fjerne en del dobbeltadministration og senere godkendelser, der har været en kilde til stor irritation. Der er en nær sammenhæng mellem lovforslaget her og lovforslaget om kommuneplanlægning.

Der er nogen diskussion om, hvorvidt det er nu, byudviklingsudvalgene skal væk. Reelt tror jeg ikke, at fjernelsen af disse har stor betydning i praksis. Fjernelsen vil nok give en mere ensartet linje. Jeg er derimod helt sikker på, at det, at fredningsplanudvalgene tages ud af godkendelserne, især af en stor del af bygningsgodkendelserne, hvor der samtidig kræves zonetilladelse, såsom landbrug, skovbrug og andre erhverv, er en god og rigtig afgørelse.

Spørgsmålet er nok langt mere, om fredningsplanudvalgene ikke kunne begrænses yderligere til kun at varetage rene planlægningsmæssige opgaver plus tilsyn med fredede områder. Alene i lands- og regionplanlægningen vil der være et stort arbejdsområde endnu en tid, og derefter må loven vel nok få personalemæssige konsekvenser for planlægningsudvalgene.

Fredningsnævnenes arbejdsområder beskæres også ved den forenkling, der bliver efter lovforslaget om kommuneplanlægningen, om dette lovforslag ellers kommer igen- nem nogenlunde, som forslaget er fremsat.

Det drejer sig især om områder, som omfattes af byplan og bygningsvedtægter, hvor der er skabt et grundlag for kommunal administration. Igen en forenkling, der peger mod den fremtid, hvor en borger får fuld besked om bosætningsmulighederne ved skranken hos kommuneingeniøren.

Når jeg omtalte forenkling, er der måske grund til at nævne § 8 og § 18, der giver mulighed for, at foreninger og institutioner kan indgå i forhandlingerne. I flere fredningssager har disse foreninger fået betydelig større indflydelse, end en mere almen vurdering ville turde tillægge dem; måske burde enten loven eller praksis ændres på dette punkt. Fredningsplanudvalgene eller nævnene må som den ene part kunne repræsentere den offentlige interesse. Det forekommer mig, at erhvervene ellers står svagt i disse forhandlinger. Derimod er det nok rimeligt, at disse private foreninger over for myndighederne kan påpege områder, der egner sig for beskyttelse. Dog synes § 11 at åbne vel rigeligt for ankebetøjelser over for trufne zoneafgørelser, ikke mindst med private, anerkendte institutioner og foreninger i erindring. For dem må det være de rådgivende funktioner, der lægges vægt på.

Man sikrer i § 40, at en ejer i tilfælde, hvor man overvejer områdets overgang, nu kan få en afgørelse inden for et år. Det er en god ting, at den enkeltes erhvervsmuligheder ikke generes mere end højest nødvendigt. Sagsbehandlingen bør være kortest mulig.

Med hensyn til forenkling vedrørende vejbygningslinjerne, der ophæves, og andre forslag, hvor virkningerne først fremkaldes efter vedtagelse af kommuneplanlægningsloven, må man som nævnt have en vis tillid til, at det lovforslag gennemføres.

Dobbeltadministrationen omkring fredningsnævnene er jo behersket, idet disses funktioner ud over rene fredninger indskrænker sig til tvivlsspørgsmålsafgørelser. Ellers skulle zonemyndighederne i højere grad komme til at beskæftige sig med naturfredningslovgivning end tidligere. Jeg tror, det efter vedtagelsen af dette lovforslag vil falde myndighederne naturligt at tage hensyn til forbrugerne, som vel med disse ændringer af loven vil få en hurtigere og sikrere behandling af de af dem forelagte sager, hvilket også kunne tiltrænges. Zonemyndighederne kan til enhver tid spørge fredningsplanud-